

satio sine causa data. Ex quo discursu intelligitur assertionem maxime habere locum in constitutionibus totius religionis, quæ sunt firmatæ majori auctoritate, quam sit in aliquo singulari Prælati, etiamsi Generalis sit; nam si generalis ipsa congregatio cum aliquo particulari dispenset, valida erit dispensatio, etiamsi fortasse sine causa data sit, quia tunc non procedit ratio facta, et alia ratio nullitatis per se non occurrit. Secus autem esset, si dispensio fieret in præcepto Pontificio, vel in constitutione *specialiter* confirmata a Papa ut perinde habeatur ac si ab ipso esset facta, quia jam tunc dispensatio esset in lege superioris. Similiter ubi Capitulum provinciale veras leges pro sua provincia facere potest, si idem Capitulum in aliqua dispenset sine causa, per se loquendo, valida erit dispensatio, quia dispensat in lege sua, vel sui æqualis. Dispensatio etiam, data a Generali in lege lata a Capitulo provinciali, ex communi jure, et ratione talis muneris, valida est, quia est a majori Prælati, nisi ejus potestas per constitutiones religionis sit mutata. Item, si Generalis (et eadem est proportio de Provinciali) dispenset in sua ordinatione, vel præcepto, quod non est proprie lex, valida erit dispensatio, quia in proprio præcepto dispensat. Denique cum dispensatio hæc cadere possit tam in præceptum obligans in conscientia, quam in regulam obligantem solum ad melius esse, cum proportione ad utrumque applicandum est quod dicimus de valore aut nullitate dispensationis; nam, si est valida, tollit obligationem in conscientia, vel in ratione majoris perfectionis, pro ratione legis, vel regulæ.

43. *Quid de pœna legis ipso facto incurrenda, quando dispensatio fuit invalida.*—Quod si talis lex habeat adjunctam pœnam ipso facto incurrendam, ut censuram aliquam, si dispensatio non fuit valida quoad vim directivam legis, plane non impedit quominus talis pœna incuratur; quia si dispensans non potuit auferre vim legis superioris quoad vim directivam, nec quoad coactivam potuit. Item, quia si dispensatio fuit invalida, subditus æque contumax est et inobediens. Intellego autem *per se*, nam ex ignorantia facile poterit subditus excusari vel omnino a culpa, vel saltem a pertinacia requisita ad talem censuram; auctoritas enim Prælati dispensantis facit sæpe talem ignorantiam probabilem, vel saltem multum excusabilem, ubi non intervenit matia, sed simplex subditi fides.

44. *Quid de pœna inferenda.*—Ubi autem

pœna non est ipso facto imposita, sed ferenda, facilius interveniet excusatio, nam a nullo inferiori Prælati poterit talis pœna imponi, quia nullus inferior potest damnare quod superioris auctoritate et voluntate factum est. Nec etiam ipsemet dispensans poterit rationabiliter illud factum punire, quando subditus ipsum non decepit, nec ei vim intulit, quia ipsemet indebite dispensando fuit occasio illius transgressionis. At vero major Prælati merito puniet transgressorem illum, dummodo adeo sit evidens injustitia et defectus dispensationis, ut non possit subditus excusari, nam in casu aliquo modo dubio non est damnandus subditus, cum alias debeat pro suo Prælati præsumere. At quando res est clara, sicut non excusatur a culpa, etiam in exteriori foro, ita nec a pœna; ergo cum in superiori Prælati sit sufficiens jurisdictio, poterit illam exequi. De æquali vero successore res est magis dubia, quia videtur habere sufficientem jurisdictionem, et non impeditam, cum ipse non fuerit auctor talis dispensationis. Nihilominus probabilius puto oppositum, quia, esto dispensatio fuerit injusta, tamen æqualis non potest in exteriori foro de illius injustitia cognoscere, neque illam damnare; ergo nec punire quidquid auctoritate illius factum est.

45. *Dispensatio a licentia presse sumpta longe differt.*—Ultimo in hoc puncto adverto quod supra tetigi, aliud esse dispensare, aliud licentiam dare; cum enim superior dat facultatem religioso ad faciendam eleemosynam, non dispensat; sic ergo in nonnullis constitutionibus, vel regulis contingit; cum enim dat licentiam ingrediendi cubiculum alterius, vel exeundi domo, et similia, proprie non dispensat. Et ratio est, quia illa opera non sunt simpliciter prohibita per leges religionis, sed ne fiant sine licentia; et ideo, quando ita fiunt, non ex dispensatione fiunt, sed ex concessione ipsiusmet regulæ; tunc ergo licentia non est necessaria ut dispensatio fiat, sed ut compleatur materia legis, seu modus operandi per legem postulatus. Cum ergo dicimus dispensationem religiosam etiam in hac materia, ut sit justa, vel etiam valida, non oportet hoc extendere ad omnem licentiam; quin potius ad honestatem talis actus sufficit superioris consensus bona fide ac simpliciter obtentus, quia solum requiritur ut conditio necessaria ex parte materiæ. Imo etiam ut talis facultas licite detur, non semper necessaria est specialis causa, sed sufficit ut in illo

opere hic et nunc nihil sit incommodi, et quod possit a subdito honeste fieri quocumque titulo, etiam ob honestam animi vel corporis recreationem, et sæpe superior licite has facultates concedit, ne nimis austerus videatur, cum tamen ad licitas dispensationes hoc non sufficiat, nisi propria et specialis causa interveniat.

46. Et fortasse juxta hanc doctrinam intelligenda est quædam concessio Pii II, facta Minoribus, quæ in specie verborum obscura est, ejus vero intelligentia poterit ad multa similia servire. Concessit ergo ille Pontifex Ordini Minorum, *ut Prælati possent annuere, seu dispensare cum subditis debilibus et infirmis, quæ non sunt contraria regulæ.* In quibus verbis videtur esse quædam implicatio in adjectis; nam si dispensatio non est in his quæ sunt contra regulam, ad quid necessaria est? vel quod privilegium ibi conceditur? Item, exempla, quæ ibi ponuntur, videntur esse contra regulam Minorum, ut equitare, etc.; quomodo ergo dispensatio contra regulam non conceditur, et dispensatio in equitando hujusmodi similibus conceditur? Dicendum vero est, juxta distinctionem a nobis datam, quædam esse quæ simpliciter et absolute prohibentur per regulam, ut, verbi gratia, habere proprium tam in communi, quam in particulari, etc., et hæc dicuntur esse simpliciter contra regulam, et quoad hæc non conceditur in illo privilegio dispensatio in regula; alia vero sunt quæ non absolute prohibentur, sed cum limitatione, scilicet, ut non fiant sine facultate, vel etiam sine urgente necessitate. Et hæc non sunt simpliciter contra regulam quoad substantiam, sed quoad modum, quando ultra præscriptam conditionem fiunt; in his ergo conceditur illa dispensatio, quæ, ut aliquid conferat, seu operetur, tribuit potestatem dandi hanc facultatem vel licentiam cum minori causa seu necessitate, quam rigor regulæ postulat. Atque ita videntur intellexisse illam concessionem expositores ejusdem ordinis. Ex illa ergo nos elicimus, ea, quæ non simpliciter prohibentur, nec sub votum cadunt, non esse proprie ex substantialibus, in quibus dispensatio non cadit. Colligimus etiam, in his quæ ex facultate superioris licent, non habere rationem dispensationis concessionem facultatis ex ordinaria providentia et quasi ratione muneris debitam, sed tunc solum quando aliqua major benignitas aut liberalitas fit ex peculiari causa, vel potestate. Speciale vero dubium hic supererat, an ha-

bitus delatio, et habitatio intra claustrum sint ex his quæ per Prælatos religionis dispensari possunt. Sed hoc tractabitur commodius infra, lib. 3, cap. 7, disputando de mutatione status religiosi; et ideo hæc sufficiunt de materia, ad quam hæc potestas extenditur.

CAPUT XIII.

QUIBUS PRÆLATIS ET QUARATIONE POTESTAS DISPENSANDI CUM SUIS SUBDITIS CONCESSA SIT.

1. Superest ut de alio puncto principali in capite præcedenti proposito dicamus, in quibus, scilicet, Prælati sit hæc potestas. Sunt enim in religionibus Prælati supremi, medii et infimi, ut supra exposuimus; quibus ergo illorum datur hæc potestas? vel quanta unicuique? In qua re generalis regula Doctorum est, unumquemque Prælatum religiosum id tantum posse in hac materia dispensationum, quod a jure, vel privilegio, et regula ei concessum est; ita Innocentius, in c. 2, De eo qui furtive ordines suscepit, et in c. ult., de Postulat. prælat.; Abbas, Anton. et communis, in c. *At si clerici*, § *de Adulteriis*, de Judic.; Sylvest., verb. *Dispensatio*, n. 10. Et ratio est, quia hi Prælati non habent de se hanc jurisdictionem; ergo oportet ut a Pontifice illam recipiant, quia nullus alius potest illam concedere tamquam ordinarius; ergo oportet ut jure communi, vel speciali, seu ex privilegio illam habeant; quæ duo capita breviter a nobis explicanda sunt.

2. Circa jus commune advertere primo oportet, in eo fere nihil haberi (ut supra c. 12, n. 2, etiam notavi) de his Prælati nisi sub nomine Abbatum, qui sunt proximi et immediati Prælati monasteriorum, et sub ea voce comprehendi reliquos superiores religionum habentes simile munus quoad jurisdictionem, quamvis diversis nominibus appellentur. Unde fit, hanc potestatem quatenus ex vi juris communis habetur, omnibus veris Prælati regularibus convenire respective, id est, unicuique in suo quasi territorio, nisi per speciale jus alicujus religionis limitata sit. Quod ut amplius explicetur, adverto secundo, dupliciter posse hanc potestatem concedi jure communi. Primo, per specialem concessionem vel declarationem; secundo, per generalem concessionem jurisdictionis quasi episcopalis. Priori modo, Sylvest., verb. *Dispensatio*, q. 14, cum Angelo, eodem verbo, num. 8, decem casus promittunt ex jure communi, in quibus potest

Abbas cum subditis dispensare; postea vero et novem tantum numerant, et inter eos septimus est nonus neque inter se condistincti sunt, nec continent casus speciales, sed generalem doctrinam de potestate dispensandi in regula, vel observantiis regularibus, quam superiori capite tradidimus et expendimus. Octavus autem casus est circa dispensationem irregularitatis, de qua nos ex professo diximus in t. 5, disp. 42, de Irregularitate, sect. 3, casu 8, et latius disp. 31, de Suspensione, sect. 1, ubi ostendi, in c. *Cum illorum*, de Sent. excommunic., sermonem esse de suspensione, non de propria irregularitate; atque ita facultatem in eo textu datam magis esse ad absolvendum quam ad dispensandum. Alii vero sex primi casus, quos dicti auctores numerant, non pertinent proprie ad potestatem dispensandi, ut, per illos breviter discurrendo, facile constabit. Et similis casus potest a nobis addi, ex cap. *Cum H.*, De eo qui furtive ordines suscepit, ubi in favorem religionis conceditur Abbati potestas dispensandi cum eo qui furtive ordines suscepit, de quo impedimento, an sit suspensio vel irregularitas, et consequenter de facultate data in illo textu, in tomo citato satis diximus. Primus ergo casus est, dispensare cum novitio ut ad sacros ordines promoveatur, ex c. *Monachus*, d. 77; sed novitius ut ordinetur, non indiget speciali dispensatione, cum nullum impedimentum vel irregularitatem habeat, ut alibi ostensum est. Et in dicto textu de hoc non conceditur dispensatio, sed de interstitiorum tempore, ut brevius in novitio sit, in favorem religionis. Et hæc ipsa dispensatio non committitur Prælato, sed fit per ipsum jus, quamvis hodie quoad hanc partem revocatum sit per Concilium Tridentinum. Adde, in epistola 1 Gelasii non haberi verba illa: *Monachus novitius*, sed solum illa: *Si quis de religioso proposito*. Unde ego valde dubito an etiam secundum illud jus dispensatio illa ad novitios extenderetur.

3. Secundus casus est, dispensare cum apostata a religione, ut possit ad ordines promoveri, ex c. ult., d. 50. Sed ibi nulla talis potestas datur Prælato, solaque hæc verba apponuntur: *Quem etiam jubemus ad clericatus officium non admitti*. Unde, si illa esset irregularitas, potius dicendum esset Prælatum non posse dispensare in illa. Sed videtur Sylvester motus per argumentum a contrario, ex c. ult., de Apostatis, ubi de religioso apostata, qui ante reditum ad religionem ordinatur, dicitur non posse ministrare sine dispensatione

Papæ; quia ergo hæc reservatio non additur in alio textu, colligit ibi dispensationem esse concessam Prælato. Sed non est bona collectio; nam in posteriori textu pœna imposita non est irregularitas, sed censura suspensionis, quæ si non reservaretur, eo ipso fuisset concessa, juxta cap. *Nuper*, de Sent. excommunic. Hæc autem regula non habet locum in irregularitate, ut alias dixi, et ideo si in priori capite fuisset posita irregularitas simpliciter, ex vi illius juris non posset Abbas in ea dispensare. Verius tamen est ibi non poni irregularitatem absolute, sed quasi conditionatam, donec, pœnitentia peracta, ad religiosum statum redeatur; et tunc nec datur Prælato potestas dispensandi, nec est necessaria dispensatio, sed ipso facto finitur irregularitas, sicut in aliis irregularitatibus sæpe contingit. Atque idem est de tertio casu dispensandi ad ordines cum illegitimo, ex c. 1, de Filiis presbyter. Verumtamen ibi etiam non datur potestas dispensandi, sed ipso jure tollitur tale impedimentum facta professione, ut alias diximus.

4. Quartum casum sumit ex Clement. 1, § *Sane*, de Statu monachorum, de potestate dispensandi cum monacho, ut ultra mensem differat communionem. Sed illa nec est propria dispensatio, sed judicium quoddam, et quasi authentica sententia; nec soli Abbati committitur, sed etiam confessori et Priori, verba enim textus sunt: *Dominica mensis cujuslibet in monasteriis semper communicent, nisi forte ex causa, quam Abbati, Priori, aut Pœnitentiariis monasteriorum non desinant intimare, eorumque judicio, vel abstineant, vel accedant*. Simile atterre possumus ex cap. *Omnis utriusque sexus*, de Pœnitent. et remiss., ubi etiam in præcepto ecclesiastico communicandi in Paschate additur illa conditio: *Nisi forte de proprii sacerdotis consilio ob aliquam rationabilem causam ad tempus ab hujusmodi præceptione jusserit abstinendum*, ubi non conceditur potestas dispensandi, sed declaratur materia et conditio sub qua tale præceptum imponitur. Ad quem fere modum supra, c. præced., n. 45, distinguebamus, dare facultatem non semper esse dispensare; ita enim in præsentem dare consilium vel judicium circa dilationem communionis ex rationabili causa, non est revera dispensare.

5. Atque idem fere censeo de quinto casu, quem ponit Sylvester, de facultate quam potest dare Abbas monacho, ut sit capellanus Ecclesiæ parochialis, consentiente Episcopo,

ex c. 1, dist. 58, et c. *Doctos*, cum aliis, 16, q. 1. Sed hoc etiam non pertinet ad potestatem dispensandi, sed ad subordinationem quam religiosus debet Prælato suo. Duo enim illa jura intendunt declarare et ordinare: unum est, monachum, si sit ordinatus sacerdos, non esse incapacem vel impeditum ex eo quod monachus est, quominus animarum ministeria exercere possit; et hoc præcipue agitur in dict. cap. *Doctos*. Secundum est, nihilominus non esse religiosum assumendum ad hæc ministeria sine consensu Prælati, sicut etiam non potest intrinsece sine voluntate Episcopi vel Papæ; et hoc agitur in dict. c. 1, et aliis multis. Sicut etiam in c. 2 ejusdem dist. 58, dicitur monachum non posse ordinari ab Episcopo sine licentia sui Abbatis; licentia autem ad suscipiendos ordines, non est proprie dispensatio, quia non est alienius regulæ relaxatio, sed est aliud genus gratiæ vel facultatis. Ita ergo facultas ministrandi in Ecclesia parochiali non est dispensatio, sed facultas quædam, vel etiam præceptum, quod interdum potest Prælatum suo subdito imponere. Quantum vero extendi possit facultas quam Prælatum potest religioso dare ad regendam aliquam Ecclesiam parochialem, et an possit illam concedere perpetuam, manendo, scilicet, semper extra claustrum, et an extendi possit ad obtinendum ecclesiasticum beneficium, dicemus infra, lib. 3, c. 19, tractando de mutatione status religiosi.

6. Ejusdem rationis existimo esse facultatem, quam Abbas potest dare monacho ad ædificandam cellulam a congregatione monasterii separatam; quam dicti auctores sexto loco numerant, ex c. *Nullus*, 18, q. 1, et c. *Monachus*, 20, q. 4. Nam illa etiam facultas non habet rationem dispensationis, sed cujusdam obedientiæ ex parte subditi, et debiti regiminis ex parte Prælati; maxime si illa facultas extra monasterii septa non extendatur, ut dict. c. *Monachus* præscribitur; an vero possit Prælatum religionis dare subdito facultatem transeundi a vita cœnobitica ad solitariam, vel manendo sub eadem regula et obedientia, vel mutando illam, dicemus infra tractando de mutatione status religiosi. Igitur de hac potestate, etiam respectu Abbatum, et a fortiori respectu quorumcumque Prælatorum conventualium, nihil fere habemus in particulari jure canonico præscriptum, præter id quod in c. *Ad monasterium* insinuat, de dispensatione circa observantias regulares, quod in superiori capite satis explicatum est; alia enim jura,

quæ a Sylvestro et aliis ad hoc citantur, parum sine dubio ad rem faciunt.

7. *Qualem potestatem, et unde haberent olim Prælati non exempti ad dispensandum.* — Superest ergo alter modus, n. 2 positus, colligendi hanc potestatem dispensandi ex jure communi, per aliud principium, seu generalem regulam, quatenus ex illo habemus horum Prælatos habere jurisdictionem quasi Episcopalem; nam inde videtur sequi, quoniamlibet ex illis habere totam potestatem quæ ratione jurisdictionis Episcopalis ad regularem statum applicatæ haberi potest. Sed in hoc oportet advertere, aliter loquendum esse de his Abbatibus pro eo tempore quo erant subditi Episcopis, et aliter de Prælatibus exemptis. Nam in priori statu seu tempore nihil revera poterant, nisi quod intrinsece et ex natura rei status eorum postulabat, vel expresse illis in jure concedebatur. Ad quod explicandum recolo duplicem illam potestatem, quam diximus esse in Prælatibus religionis, dominativam et jurisdictionis; huic enim duplici potestati duplex etiam dispensatio correspondere potest, domini scilicet, et jurisdictionis. Nam, sicut ex parte subditi duplex est ratio subjectionis, scilicet, traditio voto obedientiæ confirmata, et jurisdictio, ita etiam in Prælato duplex est ratio præcipiendi, et utrique respondet propria potestas dispensandi, nam unusquisque eo modo quo potest præcipere, potest etiam in suo præcepto dispensare. Unde etiam in antiquis Præfectis regularium, qui propriam ecclesiasticam jurisdictionem non habebant, inerat potestas aliqua dispensandi, illa vero extendi non poterat ad leges ecclesiasticas vel effectus ab illis manantes; quia, sicut hi sunt effectus jurisdictionis ecclesiasticæ, ita per illam solam immutari possunt. Et eadem ratione non poterat versari circa votum quoad dispensationem, quia potestas dispensandi in votis est jurisdictionis, et supernaturalis, ut supra vidimus, quæ in illis Præfectis non erat, ut supponimus. Solum ergo versari poterat illa potestas circa observantias regulares, ut ex antiquis regulis etiam colligitur, Basilii, Augustini, Benedicti, etc. Et facile declaratur considerando originem illius potestatis; nascitur enim ab ipsismet subditis, et ex mutua conventionione inter ipsos et religionem; nam sub hac veluti conditione se committunt religioni ac Prælato ejus, ut ab ipso possint ad onera religionis vel obligari, vel ab eis dispensari; quia vero tota hæc institutio religiosa pende-